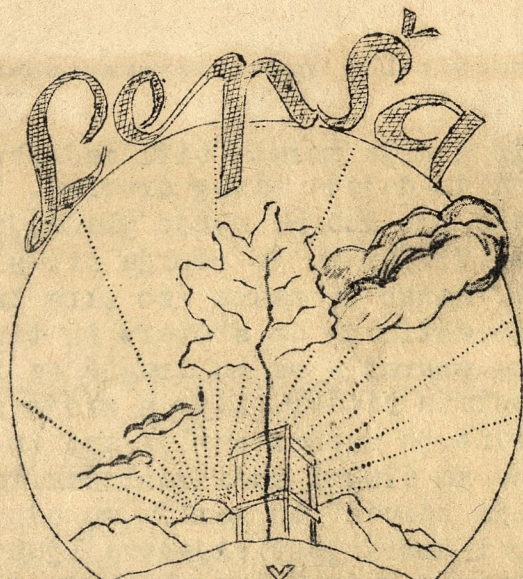

St. 7

L. 2

BODOČNOST

čital na Dravi - aprila 1947.

Zemlja KMETOVA DRUŽICA

Čudovit je zakon zemlje: kdor svojo zemljo spoštuje, ga zemlja varuje! Prijatelji, to ni samo lepo zveneča beseda, marveč uprav veličastna resnica.

Poglejmo zapuščene, razpadajoče domove v gorovju, ozrmo se po zanemarjenih kmetijah v dolini, ocenimo prebajanje kmetijskih gospodarstev iz enih rok v druge. Gospodarstveniki so dognali, da so gorska gospodarstva nedonosna in delo v gorah nerentabilno. Razpadov je kriv gospodarski kapitalizem, ki je učil računati in samo vse zaračunati. Družboslovci razlagajo, da je številčnega nazadovanja kmetij in njihovih predaj v tuje roke kriv nauk o brezpogojni poedinčevi svobodi. Kmetje so začeli misliti vsak samo zase, razbile so se vezi med sosedi, hirale so vasi in premmoge kmetije so živetarile do svojega konca. Še drugi znastveniki dodajajo, da nosi dobršen del kmetijske krize mednarodni socializem, ki zagovarja veleposesstva kot edino donosno kmetijsko gospodarstvo.

To so teorije o vzrokih kmetijske krize. Vsaka ima svojo resnično stran. Na dnu vseh teh in še drugih teorij pa je največja resnica, kateri ne bo oporekal noben kmet, in ki jo odenemo v

preproste besede, kmet in zemlja morata biti medsebojno povezana, ker sta drug drugemu potrebna in dajeta drug drugemu. Zemlja je kmetova družica. Dokler ravna z njo dobro, nanjo gleda, ji privoščiči potrebne hrane ter tudi oddiha, dokler mu je zemlja pri srcu, mu je zemlja zvesta, najboljša družica. Lahko ji zaupa vso skrb in ljubezen, vsak najmanjši gib in vsaka investicija bo stotero in tisočero poplačana. Če zemlja razočara kmeta enkrat - se mu drugič še radodarnije oddolži. Dolžna mu ne bo ostala nikdar. Kdor s svoje zemlje neprijazno ravna, ji odreka njeno hrano, je napram zemlji trd in neusmiljen, je zanemarja in odriva, če se mu drugod nudi zaslužek, temu se zemlja odtuji. Kmet je postal zemlji nezvest in zemlja mu odpove svojo zvestobo. Tako se godi v kmetovi notranjosti: njegova ljubezen do grunta gine in hira, premalo odločno se kmet upira glasovom o trdem kmetem delu in preprostem, žrtev polnem kmečkem življenju, kmetova delo zastaja in ni več v njem tiste skrbi in ljubezni, ki je potrebna za ravnanje z živimi stvarmi. Kmetija začne nazadovati. Bogastvo zemlje se vedno bolj krči, končno se kmet loti odprodaje njiv, travnikov in gozda. Kmetija mu zdrkne iz rok ter preide v tuje roke.

Mnogi kmet ne opazi usodnega dogajanja v sebi vse dotlej, da je zemlja zanj izgubljena. Nekako tako doživlja trdosrčni mož ob svoji ženi. Tu in tam se morda zdrzne in sklene pri sebi, da bo z ženo boljše ravnal. A volja mu je preslaba. Spet zapade starim napakam, žena molči in troi, dokler ne iztrpi. Če ob ženini smrti se mož zave svojega dejanja. Žalost ga pritisne ob tla, da obljubi na grobu peboljšanje. Komaj pa mine nekaj mesecev, pa je že spet stari grešnik. Zaigral je družinsko srečo. Lastna sebičnost ga je gnala iz nesreče v nesrečo in ga upropastila. Nevarno je za kmeta, če ga ne skrbi rahljanje vezi med njim in zemljo, in če je prepohagen pri presoji svoje duševnosti. Ne da bi sam vedel, popušča vez za vezje, končno ostanejo samo še nitke in še te še pretrgaje, ko se dopolni čas. Težki so trenutki, ko si mora kmet očitati malomarnost in brezbržnost. Priznati si mora, da je sam kriv. Ko se javljajo taki očitki, je navadno že prepozno. Kmetija je obsojena na smrt, kmet je izgubil svoje domovinsko pravico.

Nihče naj se ne tolaži s tujo pomočjo. Posojilo za kritje dolgov, in tudi pomoč države še davno ni vse! Ljubezen do zemlje, spoštovanje grunta in domačije si mora kmet priboriti sam in to često z velikimi duševnimi žrtvami in odpovedmi. Jedro ozdravljenja kmečkega gospodarstva je ozdravljenje kmetove duševnosti. Sprostiti se mora vseh vplivov sebičnosti, zgolj računarskega gospodarjenja in suhega koristolovstva. V svoji zemlji mora spet zazreti zvesto družico in ji polno vrnati njeno zvestobo.

(Druž. več.)

KAKOR VETER PIHA

adarkoli berem zgodbo o Janezu Krstniku se zresnim. "Kaj ste šli gledat v puščavo?" je vprašal Gospod učence. "Ali trst, ki ga veter maje"?

Trst, ki ga veter maje... Nehote se spomnim na ljudi naše dobe, ki nimajo nobenega prepričanja, marveč nihajo zdaj sem, zdaj tja, kakor pač piha veter... Danes so navdušeni za kako dobro misel, idejo, jutri bodo mislili že vse drugače. Nič stalnega, nič uravnovešenega ni v njihovem značaju. Vetrnjaki!

Vodilna misel ljudi naše dobe je: Kaj mi to koristi? Kaj imam od tega? Če se obeta dobiček, tedaj že, zakaj pa ne! Če pa dobička ne bo, marveč bo trebalo celo kaj žrtvovati, morda celo trpeti posmeh, zanostavljanje, praganjanje, tedaj pa ne, za nobeno ceno ne! Tako mišljenje imenujemo materializem. To je veliko zlo, ki se je kot šrv zajedlo v zasebno in javno življenje.

Veliko je zlo, ki je kakor velika povodenj zagrabilo naš narod. Vprašujete po vzrokih? Glavni vzrok je v tem, ker ni bilo dovolj značajnih ljudi, ki bi znali prepričati dostop slabim vplivom, kateri so pronicali med narod. Preveč je bilo vetrnjakov, ki so se ravnali po tem, kakor je pihal veter. Hoteli so biti moderni. Kaj pa je bilo moderno? Moderno se je mnogim zdelo: biti versko indiferenten, brezbrizen; moderno je bilo brati in naročati ter podpirati liste, ki so javno ali prikrito majali nравnost in krščanska načela. Moderno je bilo biti član organizacij, katere so odvajale mladino od Boga in so oznanjevale neomejeno prostost - prostost od božjih in nравnih zakonov. Posledice takega ravnanja čutimo danes na svoji koži, ne samo nekateri, vsi, tudi oni, ki so hoteli biti vedno na tekočem, t. j. moderni...

Hudo je bilo takrat, ko je okupator stopil na sveta slovenska tla. Toda to še ni bilo najhujše. Višek hudega je bilo v tem, da so prav takrat, ko bi morali biti vsi eno v obrambi obrambi verskih in narodnih svetinj. Mnogi so bili, ki so sklenili plavati s tokom. Niso bili skala, ki viharju klubuje, marveč trs, ki ga veter maje. Mnogim niso bile merodajne smernice Cerkve in vrhovnega krmarja Cerkve, namestnika Kristusovega, ampak so najprej vprašali, kaj bom imel od tega? Ker so slutili trenutno korist v protikrščanskem taboru, so pa šli tja, kjer se je obetal dobiček. Kaj pravijo krščanska načela, kaj vest, kaj narodnostno prepričanje, to je postranska stvar, ki danes ni več moderna.

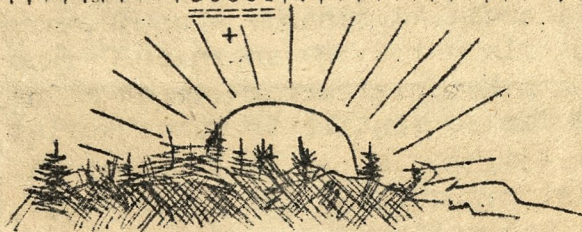
Poznam ljudi, ki so od leta 1941 dalje, skoraj do zloma nacizma verjeli v Hitlerjevo tisočletno kraljestvo. Ko pa so, v prav zadnjem času le zavohali, da veje nov veter, pa se niso prav nič pomišljali obrniti plašča po vetru. Saj je vseeno, samo da nese... Reci mo, da se nekoč razmere zopet spremenijo, ko bodo to zaslutili, bodo pripravljeni služiti tudi Hotentotom in Gulukafrom, samo, če bo neslo... To je zlo naše dobe! Vetrnjaštvo in neznačajnost! Figovci so grd madež na vsakem narodnem občestvu. Figovec! Ali bi te ne bilo sram, če bi bil tak tudi ti?

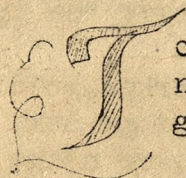
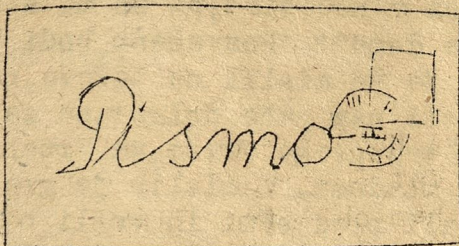
Hočemo ven iz zagate, kamor nas je zanesel duh časa? Hočemo boljših, srečnejših dni? Gotovo! Boljši časi pa bodo nastopili takrat, ko se bo število figovcev skrčilo tako, da bo njihov vpliv brez moči. Ne materializem, marveč krščanski idealizem, to bodi geslo našega dela. V tem duhu oblikujmo najprej sebe. Narod sestavljajo pojedinci, Cerkev prav tako. Na pojedincih je mnogo lažeče. Vsak pojedinec, to se pravi, ti in jaz moj prijatelj in moj sosed, tvoj prijatelj in tvoj sosed, vsi, prav vsi moramo biti boljši, plemenitejši, značajnejši. Na nas vseh je, da oblikujemo svoj značaj, svojo osebnost po vzorih krščanskih junakov iz vseh dob krščanske zgodovine. Ni nam treba hoditi v davnino, tik pred nami so, sredi med nami so živeli in z nami delali in trpeli, skoraj pred našimi očmi so umirali junaki krščanskega prepričanja. Tudi ti junaki so imeli izbiro: ali biti moderni v duhu sveta, biti slavni, uživati in vladati, ali pa sprejeti nase breme ponižanja radi krščanskega imena. Izbrali so slednje. Stali so trdno, ni jih omajal vihar takozvanega javnega mnenja. Raje so vzeli nase žrtev trpljenja, kakor pa, da bi se izneverili krščanskim idealom. Čli so skozi ponižanje, zato pa se danes tembolj svetijo s svojim vzgledom nam, ki smo seme izkrvavelega naroda.

Ko bomo vsi, ali pa vsaj velika večina dozoreli v take značaje, tedaj bomo dočakali lepše dni. Lepši dnevi bodo napočili za Cerkev, za slovenski narod, tudi mi se bomo sončili v žarkih pravice, reda in krščanske ljubezni, ki nas bo vse vezala v občestvo otrok božjih ter prevevala zasebno in javno življenje.

-r-

++++
 Ni boljše priprave za prihodnost kot je pravilna izraba sedanjosti. + Kar si dobrega storil, pozabi in stori še kaj boljšega!
 +++++00000++++

one je bil že nekaj dni siten in čmerast. Sam pravzaprav ni vedel, čemu. Zamišljen je sedel v prvem nadstropju po-grada in tuhtal.

"Le kaj mu neki je", je bil radoveden Janez. Toda Tone ni dal ničesar od sebe. Le včasih je zaroban-til prav po štajersko: "Hudiča, čemu se le potepam po svetu?"

Najbolj je Tonea grizla misel, da je tako sam. On, edini od Roginove družine je bil, ki ga je prevrat leta 1945 pahnil v tuji-no. Nikogar ni imel, ki bi mu zaupal svoje težave, nikogar ni bilo, ki mu zakrpal hlače ali srajco, ali pa bi mu vsaj počteno oprav perilo. Sam se je ukvarjal s šivanko, sam si je pral perilo, in takrat je bil vedno slabe volje. Kako tudi ne!

Gledal je Vorinovo družino. Vsi so bili skupaj, nihče ni manikal. Mati je šivala, prala, in če je bilo kaj, tudi kuhala. Lahko jim je! Tudi čemetov Franc je lahko zadovoljen. Saj mu sestra pomaga nosi-ti križe in težave. Domač človek je le domač. On pa je sam, tako sam...

Opazoval je hlače, katere je jezno porinil od sebe, pod zglavje. Luknja zadaj, luknja za ped velika na kolenih, tudi srajca že gre narazen kakor pajčevina. Nogavice so strgane, da ne več več, ali bi jih še obul, ali pa jih zadegal med smeti.

Ni se bal sekire in žage. Spretno je skukal kramp, koso in motiko, a drobnih šivanki ni bil kos. Šivi, ki jih je delal, so mu bi-li v sramoto. Zdelo se je, da jih je napravil petletni smrkovec. On je rojen za kramp, motiko, plug, igla pa je za nežne ženske roke. Ko je ta-ko večkrat razmišljal, je bil vedno slabe volje, tudi danes.

Morila ga je tudi skrb, kako je doma. Če večkrat se je oglasil domov s kartico, a odgovora še ni prejel nobenega. Vedel je, da novice od doma ne bodo ravno ugodne, a molk njegovih domačih mu je grenil dni in noči. Nestrpno je dan za dnem čakal pošte. Zdrznil se je vedno, ko je vodja barake prinesel pošto. Skoraj je zavidal drugim, ki so dan za dnevom prejeli pošto.

Zdel se je sam sebi, da je le v breme, v napotek drugim. Zastudilo se mu je barakarsko življenje. Zdelo se mu je vedno, da je kot tišek v kletki. Ko je razmišljal o prilikah, v katerih se je nahajal, si je želel, da bi bil daleč proč od ljudi, katerih se je naveličal. Že-lel si je spremembo, da - včasih si je želel celo smrti.

"Ali ima sploh pomen tako življenje", je včasih grizel sam v sebi. Ko je zvečer legel k počitku, se je pokrižal in molil. Ta-da še pri molitvi je bil nevoljen nam nase. Jezila ga je raztresenost.

Molil je: "Oče naš, ki si v nebesih", pa so mu misli že ušle, da se je spraševal: "Kako je le doma?" "Posvečeno bodi Tvoje ime", je skoraj z ihto molil dalje, pa je že mislil na težave, na osamelost in podobno. Ob besedah: "odpusti nam naše dolge", pa se mu je skoraj ustavilo. Spomnil se je na štebnovega Tevža, na Vrbanjčara in na Golnarja, ki so mu zagrenili mladost. V mislih je grebel po dogodkih, ki so mu v živi sliki vstajali pred očmi in vpili o vnebovpijoči krivici. S težavo je odtrgal misli in se spet poglobil v molitev: "ne vpelji nas v skušnjavo, temveč reši nas vsega hudega. Amen!"

Tako se je mučil večer za večerom, še v cerkvi, pred samim Bogom je iskal miru pred množico misli, na grunt, ki ga čaka doma, na Močilarjevo Majdo, katera se bo morebiti možila, ker njega ni od nikoder.

Včasih je iskal družbe in skušal biti vesel, zdaj zopet pa se je zaprl sam vase in sovražil družbo, barako, vse, kar ga je obdajalo. Hiral je in bledel.

"Si bolan?" ga je obzirno vprašal Janez. "Prokleta, kaj bom bolan! Mir naj naredijo, to naj naredijo, da bomo ljudje zopet ljudje! Vrag vzemi vse diplomate in konference. Siti vsega dobrega česnaje o miru in o človekoljubju, človekoljubja pa ne najdeš niti za en gram, niti toliko, koliko je črnega za tem le nohtom. Vsega je dosti na svetu. Vsega! Žita in mesa, vina in olja, mi pa sanjamo, kdaj bomo prišli vsaj na dvatisoč kalorij", tako je bruhal iz sebe Tone in tolkel ob majevo mizo. Jezno je pognal čik po blatnih tleh in ga pohodil.

Ob praznikih je bilo Tonetu še hušče pri srcu. Mislil je na mamo, ki peče notice, na očeta, ki je prinesel iz Zbigovščaka bariglo vina. Mislil je na domače zvonove, tedaj pa je zbežal iz barake in hodil po cele ure ob Dravi. Zrl je v motne dravske valove, zrl na zasnežene tirolske grebene, gledal na vrane, ki so sedale po vejah in krakale. "Da bi le bilo kmalu vsega konec, pa naj bo potem tako ali tako", je želel ob takih prilikah.

Čakal je Tone na pismo. Pisal je in zopet pisal. Prazniki so minili. Tudi staro leto je zdrknilo v večnost. Tedaj pa, ob Svečnici je bilo, je dobil nepričakovano pismo.

"Tone, pismo imaš", je povedal komendant in mu molil nasproti pismo. Kot električna iskra ga je prešinilo. "Kaj, res? Saj ni mogoče!" S tresočo roko ga je vzel in pogledal na znamko, na pisavo. "Lej, materina pisava je! Kaj le pišejo?" Skoraj boječe ga je odprl. Zbal se je slabih novic. Čudno! Tako je hrepenel po pisme, sedaj pa skoraj trepeče, ko ga odpira.

Skril se je v kot in bral. Okerne so bile črke materine pisave. Tako-le je pisala:

"Ljubi sin!

Trda in okorna je moja roka. Bolj sem nevajena srpa in kuhalnice kakor pa peresa. Ne zameri, da nisi prejel od nas nobenega glasu. Saj bi radi! A razmere so tako šudne... Pogrešamo Te. Povsod manjka Tvoje krepke roke. Oče ne zmorejo vsega, leta ga že teže. Imamo hlapca, a na tujega človeka se le ne moremo vedno zanesti. Pogosto mislimo na Tebe. Ne mine večer, da se Te ne bi spomnili v molitvi in Te priporočili angelju varuhu. Molitev edino nas druží. Marjanca veliko trpi, ker mora biti povsod. Dela je toliko, ljudi pa tako malo. Majda Te pozdravlja. Zaupaj v Boga, ne ženi si preveč k srcu: Enkrat bo že bolje, če ne prej, pa v večnosti. Bog je sedaj naše edino upanje in tolažba.

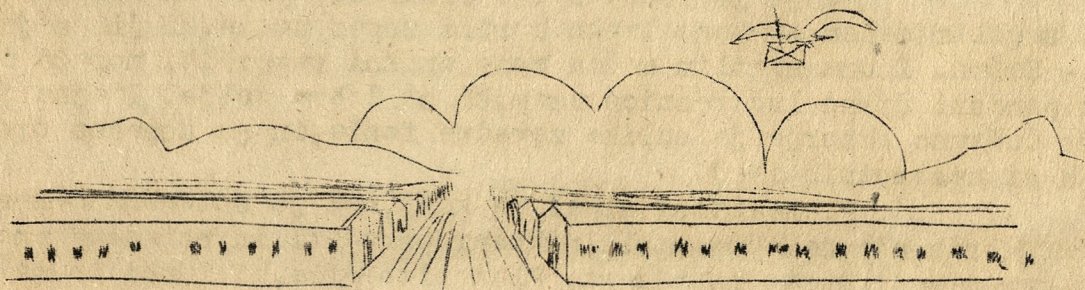
Vsi, kar nas je pri hiši, Te najlepše pozdravljamo, zlasti pa

Tvoja mati."

Dvakrat, trikrat je prebral pismo. Zvečer ga je bral znova. Prebral ga je Janezu; vsakemu, ki ga je hotel poslušati, je pripovedoval, da mu je pisala mati, da so še vsi zdravi in da le dela imajo dosti, domov pa da ga nič ne vabijo.

Tone se je spremenil. Odvalil se je kamen, ki mu je ležal na srcu. Pismo od doma, materino pismo ga je ozdravilo njegove černosti. Misel, doma so vsi zdravi in da mislijo nanj, ga je odslej držala po konci ter mu vlivala volje do dela. Ko je zvečer ob brleči žarnici krpal perilo, je celo žvižgal. Materina beseda, četudi le pisana, ima pač čudovito moč. Mislil je tudi na Majdo. Sedaj ve, da ga še ni pozabila, in da sme upati. Grunt pa tudi še počaka...

Okrim.

+++++
Kaj daje pravo srečo sosedi? Lepo polje? Veliki travniki? Košate planine in gozdovi? Kjer medsebojne zastopnosti ni, je najlepši kraj puščava... Vas, kjer lepo zastopnosti med sosedi ni, se v kratkem v živo gnezdo kakš spreneni... (Slomček).

Setev

Vsa zelena je ledina
in zeleno vse je polje!
Kmet na njivi že od zore
orje, seje zlate volje.

Na poljane, na planine
pomlad rož je natrosila
in drevesa je v penosne
bujne šopke premenila.

Pomlad sveta! Sij v srce mi,
vanj si sejem zrna zlata -
naj vzkale, se oplode mi,
bodi žetev mi bogata!

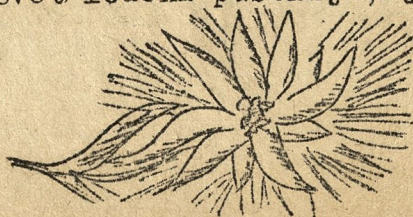
Cvetko Golar.

ZA CILJEM

Ali ga poznamo? Vemo li zanj? Lep je, visok, vreden največjih žrtev in napora. Pred nami je, fantje! Vabi nas in kliče! Lepša bodočnost Cerkve, naroda in domovine, človeške družbe sploh. To je naš daljni cilj. Naš bližnji cilj pa je; vzgoja samega sebe tako, da bomo z svojim znanjem, s svojimi zmožnostmi lahko koristili vsem, ki od nas pričakujejo pomoči in rešitve.

Tvoje je treba zato: Izobrazba duha in vzgoja srca. Z uma svetlim mečem se bomo lahko borili zoper zmote, ki jih seje oče laži - Satan. Z uma svetlim mečem bomo smožni razpršiti moreče dvo-me in ponesti jasno luč resnice vsem, ki so dobre volje. Idejna jasnost, široko duševno obzorje je odlika zavedna fanta, in je uspešno orožje v boju si nasprotnih idej.

Plemenitost srca! Če kdaj, nam je potrebna danes še posebno! Brez nje ne bomo mogli nikogar osvojiti in nobenega vneti za to, kar nam je sveto in drago. Plemenito srce, ki ljubi in se žrtvuje, osvaja! Osvojiti vse za to, kar dviga, blaži, osrečuje, je naša dolžnost. Kažipot naj bomo k cilju, k Bogu. K cilju pa varno vodi le ljubeče in plemenito srce, ki ne misli na sebe, ki čuti za bližnjega in vidi v njem brata, kateremu želi vse najboljšee. Brez žrtev, brez odpovedi in ljubezni, je svet ledena pustinja, kjer ne more vzkliti cvet pravičnosti.

Drobiz

Črjanček lahko vzleti 600 metrov visoko. Že pri 300 metrih višine se ga ne vidi, a njegovo petje se še sliši.

Sila, ki jo daje srce je tako močna, da bi odrastlega človeka v eni sekundi lahko dvignila 14 m visoko. Srce udari v eni uri približno 5000 krat. V enem letu približno 43,800.000 krat. Če pa človek dočaka starost 60 let, naštejemo 2.528.000.000 srčnih utripov.

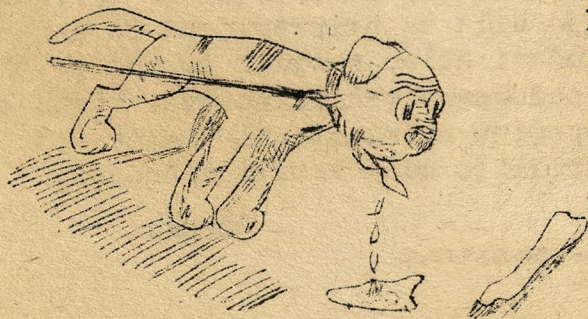
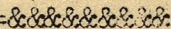
Najtežja žival je morski kit. Lahko postane tako težak kot 60 slonov.

Na svetu je približno 1900 milijonov ljudi. Če bi vse te ljudi sklicali skupaj in ako bi na vsako osebo računali 1 m², potem bi potrebovali kvadrat, čegar stranica bi bila dolga samo 43,7 km. Ali pa: Če bi te ljudi spravili v kockast zaboj in bi računali na vsakega človeka prostornino 0,75 m širine, 0,5 m višine in 2 m višine in 2 m dolžine, potem bi napolnili kocko s stranico 1125 m.

Najgloblja naravna jama je v istrskem Krasu. Imenuje se Abisso della Preta. Meri v globino 625 m. Na drugem mestu je jama Tomion v Avstriji. V Franciji pa so pred kratkim preiskovali učenjaki jame v Pirenejih in ugotovili, da je v Franciji najgloblja jama Gonffre Martel z globino 303 m.

Eskimi na severnem tečaju igrajo nogomet. Vendar se ta nogomet v marsičem razlikuje od našega. Tako n. pr. nimajo označenih golov. Nekje je ena točka, oziroma črta, in čez to črto se mora prignati žoga. Če si stojita nasproti dve dobri moštvi, traja večkrat ves dan, da pade na eni strani gol.

Koliko požre mlada kukavica? Nekdo je ujel mlado kukavico. Že prvi dan je požrla: 38 velikih zelenih kobilic, 14 živih mladih martinčkov dolgih za mezinco, 55 močnatih črvov, 22 ščurkov, 9 pajkov križevcev, 13 bub kapusovega belina in lepo porcijo mravljinčjih jajčec. Bogat jedilni list za en dan!

Pozna svojo hčer. Oče: "Zdite se mi nekoliko premladi za ženitev. Moja hčerka jih ima že 26..."
"Čele dvajset, prosim".

"No, torej vidite. Svetujem vam, počakajte še pet let, ko boste stari 25 let, ona pa bo takrat že nekoliko manj".

Lepa je mladost

Leno je bilo pri nas na deželi. Po zimi, ko smo se s sosedovimi otroci kepali, sankali in smučali po bregovih in poteh, ko je gorke sonce sijalo in take prijetno grele vsa božja naravo in potok, od katerega nas je ločila le njiva in nekaj hrastov in lip. Vode res ni imel veliko ta potok, pa vendar mu je bila struga široka, da si se lahko počez vlegel vanje in je še nisi premeril, in globoka, da se nam le ramena in glave gledale iz nje. Poznali smo vse brvi, ki vodijo čezenj, od izvira v gozdu do izliva v drug, večji potok, in vsi njegovi pritoki so nam bili znani. Poznali smo vse kotanje, koliker jih je imela njegova zavita struga, in vse vrste vodnih prebivalcev. Zato se ni malokrat zgodilo, da smo se odpravili in vse popoldne lovili po vodi raznovrstne ribe. Da nismo mnogo ujeli, se razume. In še tisto, kar smo ujeli, je bilo zanič.

Pri nas smo tisto leto med piščanci imeli tudi nekaj mladih račk, katerim je naš nalovljeni plen šel slastno v tek. Tako sva prišla z bratom nekega gorkega dopoldneva k sosеду, ki je imel hišo čisto ob vodi. Kar hitro smo se zmenili z otroci, vzeli stare posode in odšli. Sosedov večji fant je bil nekoliko starejši od nas, zato je prevzel on vodstvo. Vsi smo zavihali hlačnice in rokave ter zabredli v vodo. Lovili smo z rokami vse dopoldne in preslišali opoldansko zvonjenje. Večkrat je kdo privlekel iz pod kake korenine mesto ribe grdo žabo ali celo belouško. Vsi smo odskočili in se na glas zasmejali. Ko smo prišli že precej visoko po potoku, in je bila naša nosoda že polna raznih rib in podobnega, tako da smo jo morali pokriti z deščico, smo se spomnili, da smo že dolgo z doma. Nekolike v skrbeh, pa vendar ponosni na uspeh lova, smo se vračali z zavihanimi hlačami in bosonogi proti domu. Prišli smo za naš kozolec, kjer so se v prahu kopale mlade račke. Takoj smo jim postregli. Pa jim je bilo tudi po volji. Ribice, ki niso bile velike, so jim kar cele lezle skozi odprte kljune.

Po končani pojedini, se je bilo pa trebalo pokazati mami. Ata seveda ni bilo doma, ker je delal v tovarni. Mama nas je že dolgo zamanj klicala. Zato sva že v naprej čutila nevihto, ki se bo vsak čas razlila čez naju. Res, palica je bila že pripravljena in kazen nama ni odšla. Morala sva tudi poslušati dolgo svarilo in obljubiti, da se v prihodnje kaj takega ali podobnega več ne ponovi. Dogodek nama je pa ostal vseeno v lepem spominu na minula mladostna leta, ki se nikdar več ne vrnejo, in ki že tvorijo ud v verigi večnosti.

Zdenko.

.....

+++
+
+

Otrokove želje —

"Mama, daj mi kruha",
otrok lačen prosi,
mama, bleda, suha,
težko breme v prsih nosi.

"Kje naj kruha vzamem,
dete moje, malo?"
Novo breme, kakor kamen
na srce je palo.

"Čevlje kupi nove,
draga mama, meni!
Glej, premrzle noge,
zebe me, verjemi".

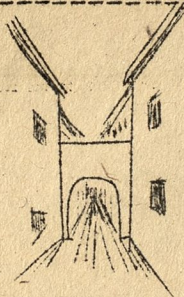
"Revna sem sirota,
vedno brez zaslužka,
vsa zamanj so pota,
često slišim: "Banda, potepuška!"

"Eno željo mi izpolni vsaj,
noč in dan jo nosim v sebi:
Pojdiva v domači kraj,
tam bo dobro meni, tebi!"

Mami solza kane
na uvelo, blede lice,
nežno ga v naročje vzame:
"Dete, Bog usliši tvoje klice"!

+++++
+++++
+++++
+++++

Veliko hudega vojska prinese in po pravici se imenuje šiba
božja; pa še hujše reči napravi tista vojska, ki jo domače med se-
boj imajo; ona jim najdražjo reč pokonča: lepo slogo, ljubo zastop-
nost. (Slomšek).

OZKA ULICA

II. Pariška ulica.

Ravnokar je hotel oče Jean s svojim vozom zaviti v to ozko ulico, ko je zapazil na nasprotnem koncu gospoda Duraka s taksijem. Oče Jean so ustavili svoj voz, katerega je vlekel osel. Ravno tako je počakal gospod Durak. Kajti obema je jasno, da ne moreta oba naenkrat voziti po ozki ulici.

Vozač gospoda Duraka izstopi in salutira očetu Jeanu ter mu vljudno da znak, naj on prvi prevozi ulico. Jean pa drži osla za uzdo in še vljudneje da znak, naj on gospoda najprej prepelje. Pa vozač se ne vda: "Na noben način, oče, prosim, peljite vi prvi z vašim osličkom, Pa jaz počakal".

Pa oča nočejo biti nevljudni in odvrne jo: "Ne, ne! Jaz peljem za vami!"

"Ne, jaz za vami", odvrne vozač.

"Pa to vendar ne gre", nadaljuje Jean.

Oba sta še naprej svojo vljudnost izražala s kretnjami, ki se niso hotele končati. Končno sta se znašla v zelo težkem položaju. Kajti nobeden ni maral svoje vljudnosti omadeževati. Končno se obema posveti v glavah. Še enkrat se najvljudneje pozdravita in oče Jean jo z vozom in osličkom zavijejo na desno mimo, gospod Durak pa z avtom po levi naprej. Tako bi imela po tej poti velikanski ovinek oba, ko ne bi oča Jean s svojim vozičkom nekaj korakov naprej počakali. In ko je gospod Durak s svojim avtom zginil, so hitro prečkali ulico in jo zadovoljno klepali s svojim osličkom dalje.

Iz nemščine: H.Z.

=====&&&=====

Svet trpi zaradi različnega zla. Toda nobeno ni tako veliko, kakor je danes tako razširjena verska nevednost v skoraj vseh državah. Človeška družba potrebuje krepkih zdravil. Najbolj pa je potrebno širjenje naukov katekizma. Starši v krogu družine, učitelji v šolah in duhovniki v cerkvah morajo pripomoči k temu, da bo mladina poučena v katekizmu. Samo, če bodo na ta način s poukom izpolnili svojo dolžnost, samo tedaj bo mogoče zgraditi na sedanjo generacijo bodoči mir, kajti le tega moremo imenovati pravi mir". Papež Pij XII.

=====&&&=====

Oton Zupančič:

DUMA

Sveta si zemlja, in blagor mu, komur plodiš -
 z oljem mu lečiš razpokano dlan,
 shrambe mu polniš in vina vračaš za znoj,
 daješ sena in otave za vola, ki vlečil je brano,
 hodil pred plugom in družno potil se z oračem;
 točiš cveticam v šaše medu, da pride čebela,
 gnana od tajne skrbi snomladi na delo za božič,
 ni gospodinje strah mrazov, zakaj nje družina
 dvojno obleko ima, in šuješ na tnalu
 trlice? in osnutek na statvi čaka že votka.

O, tam Sveti Duh razprostrl je krila nad mizo,
 blažen je trud in blažen počitek družini.

Hodil po zemlji sem naši in pil nje prelesti.
 Ljubil sem jo. Kakor grudi deviške razgaljene
 duhte pod soncem so njene poljane razpaljene!
 Potapljal sem se v valove njenih žit,
 sam, sam s seboj le z mislimi svojimi skrit
 v molčeči družbi mladega hrepenenja;
 mlad, mlad - to se pravi: v srcu vsega življenja.

"Nadalje ceni in spoštuje kmet tudi to, brez česar bi vse
 lepe kmečke lastnosti izgubile svoj sijaj in se sprvrgele v golo do-
 bičkaželjnost, namreč pravega verskega duha. Življenje ljudi, ki obde-
 lujejo zemljo, vodi strah božji in zaupanje v Boga ter jih polni živa
 vera, ki se pokaže v vsakdanji skupni molitvi. Srce kmečke vasi pa je
 cerkev. Tu je sveti kraj, kjer se po vzgledu prednikov nedeljo za ne-
 deljo znajdejo vsi prebivalci, da povzdignejo svoja srca nad vse ma-
 terijelne stvari k Bogu in ga časte ter zajemajo prav tam moči za
 krščansko mišljenje in življenje za vse dni prihodnjega tedna." (Pa-
 pež Pij XII. zastopnikom kmetov 1.1946.)

Življenje je most; pojdi čez, hiše pa si ne postavljalj na njem.
 Kitajski pregovor.

POD VAŠKO LIPO

(Nadaljevanje).

S

topili so do hleva in pozorno sledili referentu, ki je razlagal:

"Ventilacija naj obstoji v glavnem iz dveh delov: iz zračnega dovodnika in odvodnika. Najprej si ogledajmo dovodnik. Na zunanji strani stene, se v višini kakih 80 cm od tal napravi zračni kanal. Potem naj gre po sredi stene navzgor in izhaja kakih 40 cm pod stropom hleva v notranjost prostorov. Še boljše je, da od stene vodi cev, ki sprovaja zrak nad živino in ga tam v razpršilniku siplje na goveda. Svež in suh zunanji zrak je težji kot vlažen hlevski, zato pada na dno. Da pa ne dovajamo preveč mrzlega zraka in s tem hlevov prehudo ne ohladimo, si napravimo regulator. Ta je lahko kaj enostaven. Ob zunanji odprtini dovodnika napravimo lesen okvir, v katerega namestimo deščico, katero lahko po potrebi odpiramo ali zapiramo. Razumljivo je, da bo ta ventilator poleti popolnoma odprt, pozimi pa delno priprt.

Odvodnik pa odvaja iz hleva slab zrak. Ta naj bo izpeljan skozi hlevski strop, podstrešje in streho na prosto. S tega pa naj do tal hleva. Kakor dovodnik, naj ima tudi odvodnik regulator in sicer kar dva. Enega pri tleh, kjer črpa pritlehne pline in smrad, drugega pa pod stropom za odvod vlažnega in pokvarjenega zraka. Odvodnik naj ima isti premer kot dovodnik, da odvaja prav toliko zraka, kakor ga dovodnik dovaja.

Dotok in odvod zraka bomo regulirali po potrebi. Če je postalo vlažno, odpremo regulator bolj na široko, da se osušijo stene in strop.

"Ja, potem pa je premrzlo v hlevu", je v skrbeh Jelen in z njim tudi še nekateri drugi.

"Kakor je prav, da je hlev topel, - ima naj + 15 - 17 o C - tako tudi ni napačno, če je hlev hladnejši. Zadnje čase ravno preizkušajo novo metodo vzreje živine. Ta metoda obstoji v utrjevanju proti mrazu. Kakor kažejo vzgledi, se kar dobro obnese. Po tej metodi je živina leto in dan na prostem. Le za slučaj dežja ima zavetišče. Drugod imajo poleg hleva tekališče. Hlev je odprt in živali grede po mili volji v hlev ali pa na plano. Zanimivo je, da se živali raje držijo na prostem tudi ob zelo ostrem mrazu, do - 16 oC. Le ob času molže in krmljenja gre živina v hlev. Kakor hitro pa se naje, gre

zopet sama od sebe na prosto.

Živali, vzgojene na svežem zraku, so veliko bolj odporne proti boleznim, kot one, ki so prebile večino svojega življenja v hlevu. O kaki tuberkulozi skoro ni sledu pri njih."

"Kaj pa mlečnost?" je Rutnik radoveden.

"V času najhujšega mraza je mlečnost res nekoliko padla. Toda le malenkostno. Krave so teletile na prostem. Teleta so bila zdrava in so^{se} kmalu obrastla s prav gosto dlako. Prav tako so tudi odrastla goveda pokrita z mnogo gostejšo dlako, ki jih varuje pred prehudim mrazom.

Če se torej dobro počutijo goveda, ki so na mrazu do - 16 oC, bodo gotovo tudi zadovoljna z nekaj pod + 6 oC. Predpogoj pa je: suh hlev, dobra ventilacija."

"Kako pa glede gnoja? Ali je dober? Djal bi, da boljše dozori na gnojišču", modruje Lipovnik.

"Ne smemo podcenjevati gnoja z globokih hlevov. Gnoj je vedno dobro potlačen, gnojnica ostane vsa v gnoju. Torej je gnoj lahko prav dober. Nastilja potrebujemo pa neprimerno več."

(Dlje sledi).

~~~~~  
 +++++  
 ~~~~~

FANTJE PIŠEJO

I Z O B L I K U J M O S V O J Z N A Č A J. Grški modrijan Diogenes je hodil nekoč po mestnih ulicah pri balem dnevu z lučjo v roki. Ko ga nekdo vpraša: "kaj išče?", mu je odgovoril: "Iščem moža". Hotel je gotovo reči: Iščem značajnega človeka, značajnega moža.

Krasen primer značajnosti nam pokaže zgodba iz rimske zgodovine. Kartagina je poslala v Rim poslanstvo, ki bi naj prosilo za premirje. Za vodnika so dolžili Regula, ki je bil Rimljan in kartaginski ujetnik. Pred odhodom je moral priseči, da se bo vrnil nazaj v ujetništvo, tudi če ne bo dosegel uspeha. Lahko si mislimo, kako mu je bilo pri srcu, ko je po dolgih letih spet zagledal svoje rojstno mesto. Doma bi lahko ostal, če bi prišlo do premirja. - Kaj je storil? Z veliko spretnostjo je prigovarjal rimskim poveljnikom, da naj ne sprejmejo premirja in naj se vojna nadaljuje do popolne zmage. Senat mu je prigovarjal, naj vendar ostane doma, saj prisilje-

na prisega ne velja. Pogumno je Regul odgovoril: "Vi torej hočete, da jaz, Rimljan, prelomim prisego, da postanem neznačafen? Vem, da me čaka huda smrt, če ostanem še dalje kartažanski ujetnik. Toda svoje-ga rimskega značaja ne bom omadeževal nikoli. Prisegel sem, da se vrnem, če tudi svoje naloge ne opravim". Vrnil se je nazaj v Karta-gino, kjer so ga mučili in umorili. Tak je bil rimski značaj - značaj pogana.

Kakšen pa mora biti krščanski značaj? Večkrat slišimo be-sedo: "Ta je pa značajen človek". Kaj si mislimo ob besedi "značaj"? Značajen je tisti, ki se drži jasno spoznanih načel in se brez ozira na ljudi po teh načelih ravna. Breznačajen pa je tisti, ki svoja načela spreminja po okoliščinah in je nezvest svojim vzorom, kakor hit-ro je treba zanje kaj trpeti. Prva naloga je torej ta, da v sebi iz-oblikujemo prava načela. N.pr.: Kar hočeš, da drugi tebi storijo, tega tudi ti drugim ne stori; hočem se vstrajno in marljivo učiti itd. V vseh stvareh imej pravo krščansko načelo. Druga, težja naloga pa je, ravnati se po pravih načelih. Vzgajati se moraš za pravo značaj-no življenje. Tvoj značaj je odvisen od tvojega vsakdanjega življen-ja. Sej misel in žel boš dejanje. Sej dejanje in žel boš navado. Sej navado, žel boš značaj. Sej značaj, ustvaril si boš trdne temelje za srečno krščansko življenje. Vedno delaj dobro. Bodi zmagovalce s svojo močno voljo, le tako si boš izklesal značaj. Često boš imel priliko opazovati pri sebi, kako močne volje je treba v boju z majh-nimi in velikimi napakami. Nikoli ne smeš z njimi skleniti premir-ja. Zato velja: Hočem! Kaj hočem? Hočem gospodovati nad svojimi ču-ti in čustvi. Hočem red v svojih mislih. Hočem najprej misliti, nato šele govoriti. Z veseljem hočem delati, potrpežljivo trpeti, značaj-no živeti in nekoč v upanju na srečno večnost umreti. Ali je kje kak večji cilj, za katerega bi veljalo živeti in se zanj žrtvovati?

Svojo voljo pa moraš vzgajati v skladu z božjo voljo. Ni nobene boljše šole, kakor je tista, da moreš ponavljati: "Gospod, zgo-di se Tvoja volja"! Ni nobene boljše samovzgoje kakor je ona, če si moremo po vsaki besedi in po vsakem dejanju vprašati: "Gospod, ali je bilo to, kar sem storil, res tudi v skladu s Tvojo voljo"? Trden značaj more postati le oni, ki korenini ves v Bogu in vse življenje zaupa Vanj. Najmočnejša opora volje pa je molitev. Najboljše obli-kovanje in pospeševanje pravega značaja pa je urejeno versko živ-ljenje.

Katekizem pravi: "Na svetu smo zato, da bi živeli po božji volji in se zveličali". Toliko boš napredoval v oblikovanju svoje-ga značaja, kolikor bolj se boš poglobil v to vodilo. Tako vodi vsak dan svojo dušo, da bo postala čim bolj podobna Kristusā.

Z vzgojo svojega značaja začni takoj, v mladih letih. Ko

hoš star, bo že prepozno. Vsak mladenič mora skleniti, da bo v svojem življenju dosegel zastavljeni cilj. Izberi si zvišen cilj! Nikdar ne pozabi nanj, vse svoje moči uporabi, da ga dosežeš. Ali imaš, prijatelj moj, svojo odločitev že pred očmi?

Pametno izbiraj svojo pot. Ne bodi pomlad brez cvetja, ne bodi večerno nebo brez zvezd, ne bodi fant brez vzorov. Ali hočeš izbirati?

Hočem postati značajan kmečki fant, da bom kedaj pošten mož s temeljitim znanjem, s plemenitim mišljenjem in nesebičnim delovanjem. Mož, kakršnega potrebuje naša razdrta domovina. S Kristusom hočem iti skozi življenje, Njemu se nočem nikdar izneveriti!

Izoblikujmo svoj značaj, da bomo svetla luč v idejni bedi naših dni!

Č. Tone.

P O M L A D. - Komaj se je pomiril nezaželeni zimski mraz in se umaknil na visoke vrhove gora, že je pokukalo sonce iz za belozelenih rebrov in prineslo novo življenje. Zemlja je odložila belo haljo in se vzdramila iz zimskega spanja. V dolini je zadihal veter noseč s seboj glasove življenja, duh vasi in vonj polja. Vršički bukev šumijo, glave gosposkih smrek zmajujejo in se lovijo v zeleni, sončni hosti.

Na sončni senožeti, ob meji, so se že zbudili zvončki, ki zvonijo vesele melodije pomladi. V daljavo se smejejo starki zimi, ki žalostno pleza po visokih skalah belih gora. Pri deteljišču ob sadovnjaku so vstale otožne trobentice, ki trobijo in kličejo še druge zaspance iz trdnega spanja. Ptički na vrtu se spreletavajo z drevesa na drevo in si veselo šepetajo, oznanjajo in kličejo: pomlad, pomlad, pomlad!

Tudi kmeta je zvbilo sonce in dih pomladi na polje, na travnik in v gozd. Na polje, ki izdihava mehko pomladno meglo, da zastavi prve brazde, spočite in naspane zemlje, za pomladno setev. Na travnik, da ga povleče s travniško brano, raztrosi krtine, pobere kamenje in pograbi dračje, ki ga je navalila namakalna jesenska voda. Pa kako veselo dela kmet na travniku, saj mu držijo špalir zvončki in trobentice. Napoti se v gozd, da pospravi polomljeno drevje, od teže snega in viharja. Noge ga hipoma zaneso v gozd, da ogleduje vrhove gozdnega drevja, če niso morda kaj poškodovana. Ob grmu se ga ustraši zajec in v dolgih skokih zbeži v temno hosto.

Na sončnem vrtu čisti in obžaguje nepotrebni vej drevje, sadjar, ki že meri in tehta, kakšen bo sadni pridelek v jeseni. Ogleduje mlada drevesa, če so dobro prezimila, če jih ni morda zajec poškodoval. Pocepi divjake, ki so mu ostali še iz prejšnjega leta v drevesnici, odstrani vsa rakava in bolehnata drevesca. Iz sadovnjaka

odstranjuje stara nerodna drevesa, ki jih nadomesti z mladimi, žlahtnimi vrstami. Na skrivaj opazuje koristne živalice, vesele ptice pevke, ki mu uničujejo škodljiv mrčes v sadovnjaku, ko si grade svoja gnezdeca.

Vedno bolj oživljajo prijazni gozdovi. Oglašča se kukavica. Škrjanček prepeva in žgoli, da se kmetiču raduje srce ob njegovem spevu in pa ob dihu pomladi, ki gre preko polja in povsod vzbuja novo življenje in bujno rast. Misel njegova pa se obrača k Stvarniku s prisrčno prošnjo: "Gospod, daj in ohrani sad zemlje..."

F.F.

Življenje je ničevno, a samo brez Boga. Življenje je najvišje, a samo v Bogu.

O domovina, ko te je Bog ustvaril, te je blagoslovil z obema rokama in rekel: Tod bodo živeli veseli ljudje! Skopo je meril lepoto, ko jo je trosil po zemlji od vzhoda do zahoda. Šel je mimo silnih pokrajin, pa se ni ozrl nanje - puste leže tam, strme proti nebu s slepimi očmi in prosijo milosti. Razsul jo je na vse štiri strani, od štajerskih goric do strme tržaške obale ter od Triglava do Vardarja in je rekel: "Veseli ljudje bodo živeli tod. Pesem bo njih jezik in njih pesem bo vriskanje. Kakor je rekel, se je zgodilo. Božja satev je pogнала kal in je rodila. Vzrastla so nebesa pod Triglavom. Oko, ki jih ugleda, obstrmi pred tem čudom božjim, srce strepeče od same sladkosti; zakaj gore in poljane oznanjajo, da je Bog ustvaril paradiž vselemu rodu, blagoslovljenemu pred vsami drugimi. Vse, kakor je rekel, se je zgodilo. Bogatejši so pač drugi jeziki; pravijo tudi, da so milozvočnejši in bolj pripravi za vsakdanjo rabo - ali slovenska beseda je beseda praznika, petja, vriskanja. Iz zemlje same zveni kakor velikonočno pritrkovanje in zvezde pojo, kadar se na svetli poti ustavijo ter se ozro na xudežno deželo pod seboj. Vesela domovina, pozdravljena iz veselega srca!

VSE JE MOGOČE

Za zlato

Nič na svetu ni nemogoče onemu, ki ima močno voljo. Krepka volja ustvarja čudeže. Ford, kralj avtomobilov, kardinala Spelman in Gilroy so se povzpeli iz najnižjih mest do najvišjih časti. Temu se imajo zahvaliti le svoji odločni volji, pridnosti in žilavi vstrajnosti.

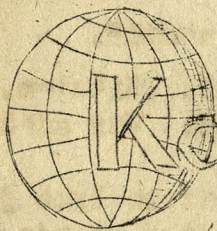
Tudi ti, kmečki fant, tudi ti, ki danes sučeš kramp in lopato, boš gotovo postal vse časti vreden mož: vzoren gospodar, sposoben prosvetni delavec in združni delavec, ugleden občinski odbornik v domačem kraju, če se sam ne boš zavrgel. Imej močno voljo. Utrdi si jo z vestnim izpolnjevanjem vsakdanjih, tudi najmanjših dolžnosti. Ne pozabi: Če hočeš kaj biti, moraš se marljivo učiti. Čas je zlato!

Med norci.

Ravnatelj norišnice hodi po dvorišču in ogleduje člane svojega zavoda. Kar ostrmi pri pogledu na norca, ki sedi poleg svojega prijatelja, kateremu je odsekal glavo. Ravnatelj ga vpraša: "Kaj vendar to pomeni?" "Spal je", mu pojasnjuje norc, pa sem mu odsekal glavo. To se bo smejal, ko se bo zbudil".

Na vlakcu.

Čaljivec hoče podražiti kmeta, ko je vlak zvožil v dolg predor: "Je že ven, očka, zdaj gremo v pekel". Nič ne de", mu odvrne ta, "saj imam vozni listek za nazaj. Kaj pa vi?"

Kako je nastala zemlja.

(Nadaljevanje).

Preden na to vprašanje odgovorimo, pojdimo v prirodo, v ono divjo prirodo. Povzpni se na visoke in kamenite bregove. Na strmih stenah ni opaziti nobenih znakov življenja; pač pa tamkaj, kjer je najmanjša ravninica, zapazimo že majčkeno zelenilo. Na prav malih površinah opazimo lišaje in mah, a na večjih najdemo že kakšno travico, dočim na velikih že bujne gozdove.

Kako se je tukaj življenje razvijalo? Najprvo je bila tukaj gola in pusta hribina. Sonce je ogrevalo kamen, na njega je padal dež. Kamen je začel pokati, se lomiti ter drobiti. Drobni delci so se pričeli polagoma odvajati. V razpokah se je zbirala vlaga. Mraz in led sta delovala na razširitev razpok in jih množila. Ko je ponovno deževalo, so se na vlažnem kamenju naselila mala, živa bitja - bakterije.

V zdrobljenem kamenju so našle bakterije hrano. Vlaga in

toplota je prihajala iz zraka in bakterije so se lahko razvijale in množile. Te bakterije ne žive dolgo - pozinejo in v njih telesih se nahajajo najrazličnejše spojine (dušiča, meduščične in pa mineralne).

Te spojine služijo kot hrana za rastline, ki se tamkaj naselijo. Tako nastaja tukaj najprej malo življenja, potem pa vedno večje. Voda odnaša te delce in jih pušča na gotovih mestih, in ta zemlja vsebuje vsa hranila ki jih kulturno rastlinstvo neobhodno potrebuje. Od vrst kamenje, iz katerega so zemlje nastale, ločimo zemljo v različne vrste. Naplavljena ali na drug nanešena zemlja je bogata na mineralnih sestavinah, in vsled tega tudi polna življenja. V njej se nahaja mnogo bakterij, katere z razkrajanjem rastlinskih in živalskih teles stvarjajo črno prst (humus).

Če dospe takšen sloj zemlje sčasoma tako globoko, da do njega nima dostopa zrak, tečaj bakterije poginejo. Kjer ni bakterij, - tam tudi ni življenja. Tu se je plodna zemlja pretvorila v mrtvico (globoko ležeč sloj zemlje).

(Tudi sledi).

=====00000=====

Rešitev uganek

v velikonočni številki "Dobro Rodovitnosti".

1. Dopolnilnica: Kartagina sušica, Carigrad, zelenec, Nikolom, Senovo, Radomlje, Dobrava, Potočnik, siteren, Krivočija. - Kar sušča zeleni, se rado posuši.
2. Spominska plaketa. Zunanje številke povedo, katere črke je treba jemati v notranjem krogu. Dobiš: Križ, naše edino upanje.
3. Zakaj ima mlinar bel klobuk? - Zato, da se z njim pokrije.
4. Skrit pregovor: Bolje je lačnemu zaspati, kakor dolžnemu ostati. - Pravih rešitev je bilo   Nagrado prejmo

=====22222=====

UREDNİK poroča: Tantje, list je namenjen predvsem vam. Zato pričakujem, da boste pri njem sodelovali vsi. Ni dovolj, da list širite in ga čitate, marveč za list tudi kaj napišite! To predvsem želim od vas. Čim več bo vaših prispevkov, tem bolj bo list pester. Postal bo zrcalo vaše delavnosti, mladostne razgibanosti in slik vašega hotenja po vsestranskem napredku in izobrazbi. Mrtvilo, ki vlada med fanti, moramo premati. Razgibanost, delavnost, ustvarjanje, to so lastnosti mladine. Kjer tega ni, tam je okostenelost in dolg čas. Tantje, zganite se!

=====